

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 1707/2024
04.02.2026. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранке Дражић, председника већа, Марине Милановић, Весне Мاستиловић, Иване Рађеновић и Владиславе Милићевић, чланова већа, у парници из радног односа тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Љиљана Денић, адвокат из ..., против тужене Самосталне занатско трговинске радње на велико и мало и комисион „Оља“ ББ ПР Прокупље, чији је пуномоћник Марко Павловић, адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 496/2024 од 29.02.2024. године, у седници одржаној 04.02.2026. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужене, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 496/2024 од 29.02.2024. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужене, изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 496/2024 од 29.02.2024. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Прокупљу П1 233/19 од 27.10.2023. године, ставом првим изреке, обавезана је тужена да тужиљи на име мање исплаћених зарада са минулим радом за период од 01.08.2016. године до 15.08.2018. године исплати појединачне месечне износе са законском затезном каматом ближе као у том ставу, као и да на име прековременог рада суботом, недељом и за време државних празника у 2016., 2017. и 2018. годину исплати појединачне месечне износе са законском затезном каматом ближе као у том ставу. Ставом другим изреке, обавезана је тужена да тужиљи уплати доприносе за пензијско, инвалидско и социјално осигурање за период од 01.01.2016. године до 15.08.2018. године надлежном Фонду ПИО по стопи која буде важила на дан уплате. Ставом трећим изреке, обавезана је тужена да тужиљи на име трошкова парничног поступка исплати 173.500,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 496/2024 од 29.02.2024. године, ставом првим изреке, потврђена је пресуда Основног суда у Прокупљу П1 233/19 од 27.10.2023. године у делу става првог изреке којим је усвојен захтев за исплату мање исплаћених зарада са минулим радом за период од 01.08.2016. године до 15.08.2018.

године и ставу другом изреке и у том делу жалба тужене одбијена као неоснована. Ставом другим изреке, укинута је првостепена пресуда у преосталом делу става првог изреке и ставу трећем изреке и предмет у том делу враћен првостепеном суду на поновно суђење.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужена је изјавила благовремену ревизију, због погрешне примене материјалног права, позивајући се на одредбу члана 404. Закона о парничном поступку.

Одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11...10/23), у даљем тексту: ЗПП, прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

По оцени Врховног суда, у конкретном случају није потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, нити је потребно уједначавање судске праксе као ни ново тумачење права, па нису испуњени услови прописани одредбом члана 404. став 1. ЗПП, за одлучивање о посебној ревизији тужене. Правноснажним делом побијане пресуде, одлучено је о траженој правној заштити због исплате мање исплаћене зараде са минулим радом, који захтев је усвојен сходно одредби члана 104., 105. и 111. став 1., 2. и 4. Закона о раду, а у вези члана 228. и 231. ЗПП, с обзиром да је суд утврдио да је тужилца радила код тужене са пуним радним временом, иако је имала закључен анекс уговора о раду са непуним радним временом у складу са којим јој је тужена исплаћивала зараду, па је тужена у обавези да тужилци исплати мање исплаћену зараду са минулим радом за потраживани период. Тужена наводи ревизије оспорава правилност утврђеног чињеничног стања, што не може бити разлог за изјављивање посебне ревизије у смислу чл.407 став 2. ЗПП.

Из тих разлога, Врховни суд је одлуку као у ставу првом изреке донео применом одредбе члана 404. став 2. Закона о парничном поступку.

Врховни суд је испитао дозвољеност ревизије у смислу одредбе члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку и утврдио да ревизија није дозвољена.

На основу одредбе члана 441. Закона о парничном поступку, ревизија је увек дозвољена у парницама о споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа. Уколико се тужбени захтев односи на потраживање у новцу, што је овде случај, дозвољеност ревизије се цени на основу одредбе члана 403. став 3. истог Закона.

Према одредби члана 403. став 3. Закона о парничном поступку, ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради исплате поднета је дана 31.07.2019. године, а вредност побијаног дела предмета спора је 324.402,47 динара (2.766,14 евра).

Имајући у виду да је ово имовинскоправни спор у ком се тужбени захтев односи на новчано потраживање у ком побијана вредност предмета спора не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, следи да ревизија тужене није дозвољена на основу одредбе члана 403. став 3. Закона о парничном поступку.

На основу одредбе члана 413. Закона о парничном поступку, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Бранка Дражић с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**